

ÅHRMAN, ANDERS

**Då contracts-probsten och kyrckoherden i
Björnlunda ... Pehr Leufstedt med desz kiära
maka ... Soph. Chr. Rivelius, efter femtio årig
ljuflig ägta sammanlefnad, under förnäm
församlings närwaro, uti B**

Strängnäs
1778

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

I. N. J.

Da

Contracts-Probsten och Kyrkoherden
I Björnlunda

Högäremvördige och Höglärde

Herr PEHR LEUFSTEDT

Med dess fiära Maka

Högäreborna och Dngdådla Fru
Probstinnan

SOPH. CHR. RIVELIUS,

Efter

Femtio Årig Ljuslig Ägta Sammanlesnad, Under
Förnam Församlings närvaro, uti Björnlunda
Prästegård,

Firade Sitt

Guld-Bröllop

Den 15 September År 1778,

Blef detta Tal hållit

af

ANDERS ÅHRMAN

Commisist. i Söder-Teige och Tweta.

Strengnäs,

Tryckt af Lars Åw. Collin, 1778.

Teol.
Pred. Tills.

(Br)

1778

1700 - 1829

Imprimatur.

Ad Mandatum,

PEHR EKBOM.

Vice Notar. Conf. Str.



Psalm. No 95.

Skal Jag i werlden här, En högan lifstid winna, Och genom mång besvär til ålderdomen hinna. Gif tolamod: Din hand, Mig lede hwart Jag går, at Jag ock bära kan, med åran min grå här. Num. 297. v. 6.

Med denna dyra suckan börja wi vårt sammanträde uti det stora och i alla ewighet Högstlofwada Treenighetenes, Guds Faders, Guds Sons och Guds then Helige Andes Namn! Amen.

Förnäme närwarande! I Gudålskande wänner!

Såsom Folk af allas vår hjerteliga tanka, wid detta sällsamma, glada och wälsignade tilfälle, är Jag kallad, at föra ordet, då här warande Heders Gråhåriga Paret, Contracts-Probsten och Kyrckoherden uti denna Björnlunda Församling Högårewördige och Höglårde Herr PEHR LEUFSTEDT, samt des fåra Maka Högåreborna och Dygdådla Fru Probstinnan SOPHIA CHRISTINA RIVELIUS, efter en femtio-åra ljuflig och tjär ågta sammantefnad, i dag med mycken hugnad skola begå en sällsynt dag, en wördad ålderdoms-dag, en Jubelfests-dag, Ja, en så kallad Guldbrälllops-dag.

Den store Guden, som benådat detta Ålders-Paret med en så långvarig sammanlefnad, måste framför allt åras.

De så åldriga, som njutit denna dyra nåden af Gud, böra hedras.

Vi närvarande, som skåda och betrakta denna välsignelsen, upmuntras och väckas, at prisa himmelens Herre.

Mitt åliggande är, at låna mig anledning til mitt tal utur Guds sannings ord, och har Jag dertil utvalt, hwad den wise Konung Salomo antecknat uti Ordsp. B. 20 Cap. 29 vers:

The Gamlas Grå hår är Theras prydnad.

Orden föreställa:

The Gamlas Förmonliga Prydnad.

1. Theras Prydnad.
2. Theras Förmon af sin Prydnad.

Wet de gamla så bära sina grå hår med prydnad, leda wi icke från Guds nådiga Försyn.

Guds Försyn wårdar hela Naturen. Betydande löfte om försynens wårdande gaf Himmelens Herre til den åldriga Patriarchen Noach i det, at Bågan i Skyn skulle wara tecknet, at ingen Flod mer skulle komma, och at icke återwända skulle, sående och upskådande, Sommar och winter, dag och natt, så länge Jorden står a).

Guds

a) i Mos. B. 8, 9. Capp.

Guds Försyn hwälsfwer Nifens öden, ändrar Werlds-regeringar, sätter Konungar af och Konungar til, ty genom mig, säger Herren, regera Konungarne, och Råds-Herrarne stadga rätt-
het b). Allt godt bjuder och besträmjar den nådige Guden, men tillåter ock det onda, hwilket utan hans oinfränkta magt icke hindras. Att styra den syndiga menniskan, brukar icke Gud twång och wåldsamma medel, emedan han ässar af henne frivillig dyrckan och lydnad.

Guds Försyn leder derföre hwars och ens menniskas wandring genom werlden, ty Tu, Herre, leder mig efter titt råd, och uptager mig på ändalycktone med åro c). Besinner dock, at Herren förer sina heliga underliga d). Underligt förefaller det oss, at den ena människan är på årans Thron högt upsatt, och en annan måste i sin ringhet ständigt förblifwa. Underligt, at den ena lyser med Purpur och Giden, då den andra alltid förduncklas under tiggare-slarfwan. Underligt, at Tjänarena ofta sitta til hästar, när Herrarna gå til fots. Underligt, at den raske får lefwa i sitt öfwerdåd, då sjuklingen ligger i sin suckan. Ja, det, som ån mera synes underligt, är, at en ungdom går bort i sin blomstrande wåhr, när en stapplande ålderdom bår grå hårs-kronan i många år.

Den wise Salomo begrundade noga och djupt, samt tänkte långt in i den saken, hwarsföre så skjer och icke annorledes, men under allt sit bemödande och eftersinnande kunde han dock icke finnat. Såsom et synnerligt bewis på Guds fördolda wågar med människors barn taga wi den händelsen: när Joseph gärna wille hafwa det, at hans Faders den gamla Jacobs höggra hand skulle blifwa lagd på hans son Manasse, hade Herren Gud redan gifwit Fadren Jacob

U 3

in

b) Ordsp. B. 8: 15. c) Psalm. 73: 24. d) Psalm. 4: 4.

in, at Ephraim skulle i framtiden blifwa större, och han Joseph ljäs rare e). Märkeligt, och, såsom et avslutande på denna sakens betraktelse, talar Bildad af Suah uti sit svar til Job med dessa ord: wi äre såsom i går komne, och weta intet: vårt lif är en skugga på Jordene f).

Men wi komma til vår Föresats: **The Gamlas förmonliga Prydnad.** Rätta beskrielsen häröfwer lemnar öf Wisbeten under denna utlåtelsen: ålderdomen är årlig, icke der af, at han länge warar, eller mång år hafwer. Klotket i bland menniskorna äro de rätta grå håren, och et obesmitadt lefwerne är den rätta ålderdomen ff).

Sörsta Delen.

Swad som utgör åfwen de Gamlas förträffeliga Prydnad,

I. Är först Rättfärdighet, emedan grå hår äro en hederskrona, then på rättfärdighetenes wäg funnen warder g).

Här är en tillräknad Rättferdighet, Guds på nytt födda barns wälsignade Prydnad i den heliga Gudens ögon. Paulus talar om denna rättferdigheten: **The**, nemligen syndare, warda rättferdigade utan förskyllan, af Guds nåd, genom then förlösning, som i Christo Jesu skjedd är; hwilken Gud hafwer satt för en nådastol genom trona i hans blod h). De åldrige, som kånna både krops och sinnes attagande, wörda gårna den af Gud förlånta nådes-tiden, och under sorgligt betraktande af sin förra swäswande lefnad söka af hjertat Guds rike, samt inom sig sjelfwa öfwerläggga, huru fast grunden til menniskors salighet är lagd. Då
fin

e) 1 Mos. 8. 48. f) Jobs 8: 9. ff) Wisb. 4: 8, 9. g) Ordsp. 16: 31. h) Rom. 3: 24, 25.

finna de med fullkomlig säkerhet, at Gud af nåd utan vår förtjenst rättfärdigar en arm syndare, at Jesus den dyre Fressaren genom sin görande och lidande lydnad förtjent syndaren rättferdiggörrelsens nåd, samt at, genom Andans kraft, Christi Evangelium och de dyre Sacramenterne äro de fasta och rätta medel, hvarigenom Gud försäkrar menniskan om sin nåd och syndernas förlåtelse. Således, sedan säker kunskap om en sådan dyrbar salighets grund och ordning, samt hjertligt bifall til den kända himmelska sanningen genom Guds andes nåde-wärckan, äro rotade i hjertat, kan ock en gammal och öfwer sina synder ångerfull menniska under Guds andes nådiga bifstånd i trone tilägna sig hela Jesu Christi dyra förtjenst, deraf försäkra sig om Guds nåd, och således lefwa och dö uti denna trosnes wisshet: Jag är wis derpå, at hwarcken död eller lif skal skilja mig ifrån Guds kärlek, som är i Christo Jesu wår rom Herre i).

Ifrån det föregående, nemligen tronens rättferdighet, leder sig lefwernets rättfärdighet, måst de gamlas lysande Prydnad. Denna rättferdigheten kallat Jesus et ljus. Låter Edart hus lysa för menniskorna, at de måge se Edra goda gärningar, och priså Edar Fader, som är i himmelen k). Apostelen Jacob fördrar samma rättferdighet af en Christen: wiså mig tina tro med tina gärningar l). Som den ågta dygden flyter af Gudsfrugtan, så blifwer och en utwärtas lysande dygd, utan inwärtas Gudsfrugtan, en ljudande malm och en klingande bjälra m). Der Gudsfrugtan och dygd är, der är den rätta Christeliga kärleken til Gud och nästan, hwilken kärlek bör hos en Christen i tiden grundläggas, på det den i ewigheten må fullkommas. Derföre, emedan de gamla under ömhet af sin själs salighet söka, at försåka all ogudagtighet och werldslig lusta, och lefwa tugteliga, rättfer

i) Rom. 8: 38, 39. k) Matth. 5: 16. l) Jac. 2: 18. m) 1 Cor. 13: 1.

ferdeliga och gudeliga i denna werlden, samt wänta det saliga hoppet, och den stora Guds och vår Frelsares Jesu Christi härliga uppenbarelse n); Så göra de sig här under et säkert hopp, at saligt få gå utur werlden, och hålla et fröjdande inträde uti fridshusom, trygga boningar och en skön rolighet o).

Hos de gamla är ock Borgerliga rättferdigheten, som äfwen hörer til lefwernet, en betydande Prydnad. De tänka sundt. De tala sagta. De förråta sina wärf warfamt. De se sakerna på långs håll. De wäcka icke sjelfwa buller, utan tämja de sorlande. Den himmelska handen, Guds finger, den heliga Andas genom sanningens kunskap rör deras hjerter så, at de Christeligt wandra, hwar före de ock samma öfwerkrift på sin wandring i werlden njuta, som Nathanael: Si, en rätt Israelit, i hwilkom intet swet är p).

2. Här af följer, at i synnerhet hos de gamla finner man, det Försarenhet är deras utmärckta Prydnad. Låt ären tala, och Äldren bewisa wishet q), äro Elihu ord til Job. Han säger ock sjelf: Ja, när Gäderna är wishet, och förstånd när de gamla r). De förstå, at pröfwa all ting, och behålla, det gode är, och fly alt det, som ondt synes s). De förstå, at pröfwa andarna, om de äro af Gudi t). De förstå, at pröfwa människo-fienden, när han antingen utkastar läckebetar, eller will rubba deras samwets-lugn. De förstå, at pröfwa werlden, då hon är en Delila, som smickrar, eller en Babylonisk Skjöka, som wil driicka sig drucken af rättferdigas blod. De förstå, at pröfwa sig sjelfwa, hwars andas barn de äro. Ständigt ligger i deras hjerter; Ack! huru platt intet äro alla människor u)? Här öfwer göra

n) Tit. 2: 12, 13. o) Esai. 32: 18. p) Job. 1: 47. q) Job. 32: 7.
r) Job. 12: 12. s) 1 Theß. 5: 21, 22. t) 1 Job. 4: 1. u) Pl. 39: 6.

göra de sig rediga begrep om werlds fåfångligheten och sin egen o-
 waragtighet i tiden. De utwålsja det bästa, at de sin Gud frugta.
 De förstå, at hålla sig fast wid Guds lösten, när Herren Gud sät-
 ter deras tros ståndagtighet på prof. De wörda och lysa den han-
 den, som slår och helar. De förlita sig i alt på Guds barmhertig-
 het och nåd, fastän det skulle heta: Jag wil göra dig utkäradan
 uti bedröfwelsens ugn v). Ja, derföre salig är den man,
 som tåleliga lider frestelse; ty då han bepröfwad är, skal
 han få lifsens krona, then Gud låsawat hafwer them, som
 honom ålska x).

I alla tidehwarf och hos alt folk har det blifwit räknat för
 stor wåsignelse, när många gamla, förfarne och förståndige Heders-
 män sunnits i Landet. Såsom ett tecken af nåd gifwer Gud sjelf
 Moses detta löfte: Jag skal låta tig blifwa gamlan y). Der-
 emot har det altid blifwit ansedt, såsom en landsplåga, när gamla
 redliga Män för landets synder skul blifwit borttryckte. Herrans ord
 til Eli äro straffe-ord: Ingen gammal skal wara i tino hu-
 se z). Då höres folkets jämmer: The gamla sitra icke mer i
 portarna a). De unga kallas i Skriften: Plågare ibland Sol-
 ken, den ena öfwer den andra, och den, som yngre är, skal
 wara stält öfwer den gamla b).

Se wi på de helige Guds Män, som i Guds ord omtalas,
 och i sin tid förwåttat dräpliga wårfs, så hafwa de warit moget folk
 och ålders-män. Gammal man war Noach, när Gud befalte ho-
 nom gå in och utur Arken och han sedan offrade Herranom. Ab-
 braham war icke barn, då han hölt sit wackra tal för Hets barn,
 och begärte et lågerställe åt sin hustru Sara. Attatio års ålder in-
 nehade Moses, på den tiden han efter Guds befallning stod för Ro-
 nung

v) Ef. 48: 10. x) Jac. 1: 12. y) 2 Mos. 23: 26. z) 1 Sam. 2: 31.
 a) Klagow. 5: 14. b) Ef. 3: 5.

nung Pharaos, och anmålte Guds vilja, at få Israeliterne lösa, och föra dem utur Egypten in uti Öfnen. I sin mogna ålder hade Josua det stora wårsk, at utur Öfnen wisa Judiska menigheten wågen in uti Canaans land. Samuel satt icke, såsom en yngling, på Judiska domstolen. Under yngre åren blef wål Dawid kallad til Konunga-Thronen, men han hade någon tid Saul til med-regent. Det rätta trones prof kunde Konung Hiskias icke fullt uthårda, förrån han war i ålder bedagad. Samtida med Frelsaren Jesu Christo, trettio år gammal, war Johannes Döparen, då han begynte döpa och prådika bättring til syndernas förlåtelse. Landsförmist til ön Patmos blef Evangelisten och Apostelen Johannes, då han war öfwer åttatio år gammal, och der genom stor uppenbarelse ågde af Gud den dyra nåd, at få se in uti det andeliga i tiden och uti det nya i ewigheten himmelska Jerusalem, samt at sidst få höra denna Jesu nådiga kallelse: Ja, Jag kommer snart: Amen. Och den gudålskande själen swarar: Ja, Kom Herre Jesu c). Alt sådant bewisar, det de warit rättferdige och försarne Mån, hwilka Herren Gud til sina stora åndamåls winnande brukat, at stå i gapet för hans Israel, och at Guds märckwärdiga under utföra ibland menniskorna.

Andra Delen.

Eedan det är afgjort, at de gamla åro pryddes med rättferdighet och försarenhet, hafwa de ock, at hugna sig af sågnande förmoner, som är:

I. Först Guds bewarande nådes-hand. Herren säger sjelf: Ja, Jag skal bära Eder in til åldren, och in til dess i gråwarden, Jag skal górat, Jag skal uplysta, bära och hjälpa d).

För dessa låra Barnen har Jesus sjelf gått i döden, kämpat för dem, ryckt dem utur wåldswärkarens hand, och förwårswat sig

c) Upp. B. 22: 20. d) Ef. 46: 4.

sig dem med sit blod. Här af hämta de emot syndens fördomman, de kraft den wälsignade själatrösten, at Jesu Christi Guds Sons blod renar dem af alla deras synder e).

De äro öfvertygade, at Jesus wet deras warelse och belägenhet. Han känner dem här i lifwet, såsom nåde-barn, i lidandet, såsom suckande, i döden, såsom kämpande. Han har själf i nåde uptagit dem, själf med sit blods kraft teknat dem, och själf deras namn uti lifsens Bok inskrifwit. Således, när de wandra för Gud uti godt samwete, kunna de frögdas sig deröfwer, at deras namn äro kända och skrefna i himmelen f).

Då de uti rika Skattkammaren Guds heliga ord söka tröst, och deras själ hungrar och törstar efter rättferdigheten, måttar Jesus dem med sit hugneliga och söta Evangelii ord, dukar för dem sit wälsignade bord, skäncker dem sin heliga Lekamen och blod, och med detta gifwer dem en sådan styrcka, glädje och frimodighet, at kropp och själ frögdas sig uti lefwandes Gudi g).

Under deras hemliga och ständiga suckan: Herre! tänk icke uppå mina ungdoms synder och min öfwerträdelse h), förlåt ter Jesus dem dageligen deras synder, och beseglar uti deras hjerta detta grundliga swaret: war wid et godt mod, min Son, dina synder förlätas mig i).

Utom alt detta, wälsignar Jesus så de gamlas brödsbeta, at de ofta hafwa bröd nog, och med dem kunna deras Barn och Barnabarn gå til bords. När de njuta sådan wälsignelse, dela de gärna sit bröd åt andra nödlidande, ty de wänta mera på det ewiga nog, än at de skulle anse det jordiska och förgångliga af Gud för-

B 2

und

e) 1 Joh. 1: 7. f) Luc. 10: 20. g) Psalm. 84: 3. h) Psalm. 25: 7.
i) Matth. 9: 2.

undta lån, såsom wärdigt, at högre skattas. De fästa sit hjerta wid detta wackra walspråk: wara Gudelig och låta sig nöja, är winning nog k).

De gamlas ålderdoms-plågor lindrar åfwen Jesus, och hjälper dem under deras sjufliga tilstånd. De uthårda många sömnlösa nätter, och ofta ropa: Wågtare, hwad lider natten l)? samt med Hifia: Herre, jag lider nöd, tisa mig m). Men då blifwer deras enda tröst, at Jesus wårdar deras själ. Hifias fågnade sig deraf efter uthårdadt lidande: Si, säger han, om tröst war mig stor ångslan; men tu, Herre, låtst tig wårda om mina själ ganska hjerteliga, at hon icke fördärwas skulle; ty tu kastade alla mina synder bak om tig n).

Uti dödsstunden blifwa ock de gamla af Jesu så styrckte, at de låta och lida, wånta och bida, kämpa och förtrösta. Si, den som Israel bewarar, han är icke sömnig eller såfwer o). De ligga trygga på sin soresång. De påminna sig, at Jesus i tiden icke går förbi bofärdige syndare. De taga det för afgjort, at ingen förmår rycka dem utur Jesu hand. De sluta således sin lefnad uti dödligheten med denna segerång: Jag hafwer kämpat en god kamp; Jag hafwer fullbordat loppet; Jag hafwer hållit trona. Härefter är mig förwarad rättferdighetenes trona, hwilken Herren mig gifwa skal på den dagen, then rättferdige domaren: men icke mig allenast, utan ock allom them, som ånska hans uppenbarelse p). De äro säkra derpå, at Herren skal förlofa dem af all ond gärning, och frälssa dem til sit himmelska rike q). De uttala sidst denna wälsignade loffång: Mine läppar och min själ, som tu Herre förlofst hafwer, äro glade och loffjunga tig r).

2. *Es*
 k) 1 Tim. 6: 16. l) Esai. 21: 11. m) Es. 38: 14. n) v. 17. o) Ps.
 121: 4. p) 2 Tim. 4: 7, 8. q) v. 18. r) Psalm. 71: 23.

2. Emedan de gamla på sätt, som sagt är, hos den nådige Guden äro ansedde, så blifwer ålderdoms-åran äfwen en förmon af deras Prydnad, då de så anständigt i tiden wandrat, at de gjort sig wärdige menniskjo-heder och beröm. Herren Gud wil, at de gamla skola äras, och de unga wara de gamla undergifne. Herrans ord til Moses lyda så: För et grått hufwud skal tu upstå, och ära de gamla, ty tu skal frugta tin Gud f). Samma lärdom gifwer Sedolätaren Sirach: Förägra icke ålderdomen, ty wi agte ock gamle warda. Låt dig icke tycka, at tu kloke äst än de gamle, ty de hafwa ock lärdt af sina fäder. Af them kan tu lära, huru tu skal swara, då thet behöfwes i).

Naturen har utskafat en wis årstid, då man wansligen gransskar, om frugten är kommen til sin mognad. Så pröfwar man och gjärna åldrar. Uti sena åldren, tro wi oss, så hämta af de gamla manligt förstånd, sundt begrep, wackra tankar och mogen försä renhet. Deras kommer, at deras ord agtas. Deras förmaningar sblifwa uti Barns och Barnabarns minne. Deras dygd plantas til rättelse för de yngre. Deras ärbara lefnad antecknas uti werl- denes minnesböcker, och ihogkommes hos efterweriden. Deras tro- fasthet i döden upmuntrar de efterlefswande. Således, efter den wise Salomos utlåtelse, blifwer de rättferdigas åminnelse uti wäls signelse, men the ogudagtigas namn skal förgås u). Af allt, som här omtalt är, följer, at de gamlas saliga affsed utur werl- den sätter heders-kronan på hela deras wandring, ty de, som re- deliga för sig wandrat hafwa, komma til frid, och hwilas uti theras kamrar v).

f) 3 Mos. B. 19: 32.

i) Sir. 8: 7, 11, 12.

u) Ordsp. B. 10: 7.

v) Ef. 57: 2.

*) o (*

Tillämpning.

Det heter wäl, at hundrade ära Barn och hundrade ära syn-
dare gifwas, men wid detta tillfälle behöfwa icke wi leta ef-
ter bewis på den älderdoms Prydnad, som de gamla äga. Här
för våra ögon är närwarande et Älders- och Heders- Par, som
för femtio år sedan gifwit hwarannan sin tro och redlighet. I dag
willja dessa för ättädare låta updaga, hwad de inom sit femtio ära
ägtenskap förwärfwat. De stå prydde med Guds dyra nåd i sin
själ, med ärbart namn på sin lefnad, med försarenhet i sina wärf,
med grå hår på sin hufwud, med Guds wälsignelse i sit hus, samt
med tjåra Barn och Barnabarn, som weta wörda deras älderdom.
Nu kunna de säga: det är nog. Med Simeon wara nöjda, och
utlåta sig: Herre, nu låter tu tina tjenare fara i frid, efter
som tu sagt hafwer, ty våra ögon hafwa sedt tina salig-
het x).

**Högärowördige och Höglärde Herr Probst,
Tu Heders- och Älders- Man!**

**Högäreborna och Dygdådla Fru Probstinna,
Tu Heders- och Älders- Fru!**

Märckligt, at I bägge upnått en sjuttio- ära ålder, och såle-
des et högt mått af år. Märckligt, at den nådige Guden
Eder hela lefnadstiden och nu intil Edert femtionde ägtenskaps-
är nådeligen fört hafwer. Märckligt, at I så länge ifädt dela med
hwarannan, hwad et hjärt ägtenskap ätsöljer. Märckligt, at Sa-
lomos ord på Eder sannas: de gamlas krona är Barnabarn y).
Märckligt, at I ännu med munterhet och trefnad lefwa, samt nju-
ta en så stor wärdande nåd.

Ar

x) Luc. 2: 29, 30. y) Ordsp. B. 17: 6.

Är icke allt sådant et wigtigt tackfågelses ämne, och denna dagen Eder tänkwärdiga Högtidsdag? Hela året igenom hade Isra-
eliterne Herranom helgadt det femtionde året, såsom et Fri- och
Klange-år, til århundra om Guds stora wålgärningar z).

Låt derföre i dag Eder första Bröllops-dag blifwa Edart tanke-
ämne. Då gjalde Edart Ja så mycket, som den kraftigaste gånge-
na Ed in för domaren. Warer glade, at J på ömse sidor detta
löfte helgadt hållit. Tacken Gud, at döden ännu icke förmåt uplösa
Edart ägtenkaps band. Låt Davids ord blifwa Edra: Gud haf-
wer måttat oss med långt lif, och beredt oss sina salighet a).

Guds gode Ande röre Edra hjertan til Bön och åkallan, til
Lof och tackfågelse, til frögd och glädje. Alla åldriga Gudälskande
själar taga til sin föreskrift dessa orden: Gud, tu hafwer lärt
oss af ungdomen, derföre förkunna wi tin under; tin arm
och tina magt wår om Barnom och Barnabarnom b). Sam-
ma gudeliga mening har David, då han säger: Kommer hit alle
J, som Gud frugten; Jag wil förtälja, hwad Gud mina
själ gjort hafwer c).

Wi närwarande deltaga uti Eder hugnande fågnad, och gläd-
ja oss öfwer denna sållhynta Eder Guld-Bröllops-d. g. Wi wörda
Eder hederliga ålderdom. Wi önska, at J ännu måtte måttas med
flere år, och med åran bära Edra grå hår. Wi bedja af hjertat,
när Eder sista stund nalkas, och Eder jordiska Heders-krona skal
bortläggas, at Himmelens Herre af nåd då på Eder tackes sätta
den ewiga lifsens krona.

Dig, du Ålders-Man, som uti ditt Embete med Petro södt
Herrans Hjörd, fågnar jag med samma löfte, som Daniel undfick
af

z) 3 Mos. 25: 10. a) Ps. 91: 16. b) Ps. 71: 17, 18. c) Ps. 66: 16.

af Gud: Lärarena skola lysa, såsom himmelens skien, och de, som många undervisa til rättferdighet, såsom Stjärnor i ewighet d).

Dig, du Alders-Fru, som med suckande hjerta beredt dig til ewigheten, fågnar jag med samma löfte, som Esaias på Guds wågnar utropar: tin Sol skal icke mer nedergå, eller tin Måne tappa sit skien; ty Herren skal wara titt ewiga ljus, och tina sorgedagar skola en ånda hafwa e).

För detta hafwen I undfått sådan kallelse, som Abraham under wålsignelse fick af Gud: Gack utur dit Fädernesland, ifrån tin Slägt, ifrån din Faders hus, uti et land, som Jag dig wisa wil f). Annu återstår den sista kallelsen: Gack bort mit folk uti en kammar, och slut dörrerna igen efter dig; och fördölg mig et litet ögnableck g).

Fretton är har jag lefwat uti Edert ärbara hus, och njutit Eder goda wåmning, hwarföre jag hjerteligen tackar. Nu, kan hånda, detta är det sista tal, som wi hålla med hwarannan. Den sista gången wi se hwarannan. Den sista wålsignelsen wi gifwa hwarannan. Guld och silfwer hafwer icke jag, men hwad jag hafwer, det wil jag gifwa. Så tag nu den sista wålsignelsen af Eder tjänare: Herren wålsigne Eder, och beware Eder! Herren uplyse sit ansigte öfwer Eder, och ware Eder nådelig! Herren wände sit ansigte til Eder, och gifwe Eder en ewig frid! I namn Faders, och Sons, och thens heliga Andas. Amen.

Psalm. No 305.

d) Dan. 12: 3. e) Es. 60: 20. f) 1 Mos. 12: 1. g) Es. 26: 20.

Sfwer

Ett sällsynt Brude = Par.

Swad sällan ses man här för skåda:
 Et lyckligt femti = åra Par,
 Som nu sit Jubel = bröllop har.

Et Par, som himlen täcfts benåda,
 Med en båd' stor och sällsynt lott
 Af alt, som billigt kallas godt.

Et Par, som bår en flåtab krona
 Och krants af hundra femti år,
 Med medel: åldrens hy och hår.

Et Par, som Odet synes skona
 För alt, som gör ens lefnad tung,
 Och ofta trycker mången ung.

En Präst och Probst, som är halft hundra,
 I Herda kall haft wård och nit,
 Och i sin wandel stic och slit.
 Kom ungdom! at en Man beundra,
 Som åger din, båd' syn och tand,
 Och särdigt bruk af fot och hand.

Här ses en Fru, som årens róta
 En lämning spart af ungdoms währ,
 Som Man och Barn i femti år,
 Nått wårda lärt och ömt bemöta,
 Och Barnabarn omfamna fått,
 Samt lefnads = banen sedigt gått.

Ⓔ

Kort

Kort sagt: Et Par, som många gåfvor,
 Från Högsta godas fatatur,
 Har fått af lycka, nåd, natur:
 Godt samwet, hälsa, heder, häfvor,
 Hög ålder, wänner, tal-rik ått,
 Och motgångs stunden kort och lätt.

Man sådant Par wäl sällan finner;
 I Prästestånd dock mera rart,
 Der Bröd och Brud ej träffas snart;
 Och när man ändtlig bägge hinner;
 Är äldrens sommar måst förbi,
 Och grafwen börjar frieri.

Då har man bröd och kan ej äta;
 Man trogen wån och främpor har,
 För späda Barnen aldrig far,
 Hwars dödsbädd defas tårar wåta,
 Och så, wid Fadrens Jordefärd,
 Til arfs, en wid och widrig werld.

För slika fall och bistra Öden,
 Som Prästehus måst öfwergå,
 Gud friat Ehr, I nögda Twå.
 Ho wet, om Ehr och icke döden,
 Ut åfwen spara bägges gråt,
 Til himlen låter följas åt?

P. HEDBERG.

Tankar
 Uttrade på
Guld = Bröllops = Dagen.

Wördade. Par.

Wittnen.

Til. Förmyndens. Styrelse.

Evert. Ägta. Band.

Knutit.

J. Herrans. Namn.

Grundadt.

J. Dygd. Och. Kärlek.

Stadgadt.

Uf. Alder. Och. Åra.

Riktadt.

Uf. Wälsignelse.

Halst. År = Hundra. Gammalt.

Blifwe. Nytt.

Uf. Nåd. Och. Styrka.

Börjen. J. Dag. Andra. Hälften.

Med. Nya. Krafter.

Båren. Länge. Heders = Kronan.

Räknen. Flera. Årtal.

Til.

Fagnad. För. Wänner.

Glädje. För. Affödan.

Sakens. Sent.

Uf. Barn. Och. Barnabarn.

Då. Bandet. Uplöjes.

När. Dörren. Opnas.

Til. Den. Himmelsta. Bröllops = Salen.

PEHR LEUFSTEDT. Son.



Bröllops- Skål.

Under Melodie: — Gustafs Skål ic.

Kära dag,
 Då Femti åra Makar Gifvas!
 Höga Lag!
 Låt denna ordning stiftas.
 Hvar en må det Gamla Paret tjåra.
 Duffan båra, och föråra,
 Hvad han hittar på! :|:
 Brudgum, Brud!
 Hvars Bröllops-dag med nöje firas
 I den Skrud,
 Som utaf åldren firas;
 Tecknen opp, lifsom från ungdoms wåhren,
 Många åren, med grå håren,
 I Ehet lefnads lopp! :|:
 Andlig när
 I aldråhögsta åldren hunnit;
 Sedan här
 Ehet Tinglas är utrunnit;
 Himlen då af Herrans hand, den sköna
 Kronan gröna, åt belöna,
 Skånke Båda Twå! ! :|:
 ERNST GERH. LEUFSTEDT. Son.

En annan Skål.

Njut wårda Par så glada dagar,
 I lika och ån högre mått,
 Med den I redan lyckligt nått,
 Så länge Gud och Ehet behagar!
 Här träffas af et sällsynt slag,
 Båd' Hjonelag och Bröllops-dag.

PHilologamus.



www.books2ebooks.eu